

Ročník V

ČASOPIS STUDENTŮ GYMNÁZIA ŽIDLOCHOVICE

Milí čtenáři,

tak jsme zase o rok starší a pevně doufáme, že i o rok chytřejší, moudřejší, vzdělanější, zkušenější, dovednější, šikovnější... A nepoměřujte prosím všechno jen pohledem na závěrečné vysvědčení. Ne všechno se dá přece převést do suché mluvy čísel, byť zakódovaných do slovního vyjádření pětistupňové klasifikační škály.

To jsme se pěkně obuli do chudáků čísel, že? A přitom právě tentokrát naši první straně jedna monumentální číslovka dominuje. Je to tak. Výtisk inTELEktu, který zrovna otvíráte, je jubilejním, padesátým číslem v jeho dosavadní historii. Původně jsme tuto příležitost chtěli využít k daleko širšímu retrospektivnímu, tedy zpětnému pohledu na uplynulých pět ročníků našeho časopisu. Jenže mezitím se nám na redakčním stole sešlo tolik nových věcí, že z celého ohlednutí zůstalo místo jen pro statistiku inTELEktových rozhovorů a pro jeden rozhovor nový s jednou ze spoluzakladatelek našeho studentského hromadného sdělovacího prostředku. Nevadí. Všechny prvotní plány, jak padesátku inTELEktu uctít, jsme si pečlivě poznamenali a předáme je svým nástupcům, aby je mohli zužitkovat, až budou za pět let připravovat číslo sté...

Z obsahu tohoto vydání bychom vás chtěli upozornit ještě zejména na výsledky soutěže o tituly hvězda a souhvězdí gymplu. Její první ročník se sice rodil ve velkých bolestech, ale přinesl přinejmenším na prvních místech pořadí mimo jakoukoliv diskusi.

Co ještě dodat? Užijte si zasloužených prázdnin a v září zase na shledanou!

VAŠE REDAKCE

50!

Rébusy pro bystré hlavy

Kolik jim je let?

Otec má tři syny ve věku 8, 5 a 3 roky. Za osm let bude součet jejich věku shodný s věkem jejich otce v tu dobu. Kolik let je otci dnes?

Dvojčatům je dohromady 10 let. Jejich staršímu bratrovi je 10 let. Za jak dlouho bude součet věku dvojčat dvojnásobkem stáří jejich bratra?

Koza, vlk a zelí

Jednoho dne se starý vesničan vracel z trhu domů. Měl s sebou kozu, vlka (to by mě zajímalo, kde toho schrástil) a v podpaží svíral hlávkou zelí. Vesele si pískal, jak se mu handlování povedlo, když přišel k řece. Na břehu měl přivázanou malou pramici a už chtěl nasednout, když tu ho náhle dobrá nálada opustila. „Safra,“ říkal si, „vždyť já se do té lodičky se všim tím nevejdu. A když tu nechám vlka samotného, sní mi kozu. Když tu nechám kozu, sní mi zelí. Jak já to jenom provedu?“ Pomozte staříkovi dostat vlka, kozu a zelí na druhý břeh. Do lodky se mu při tom vejde jen jedna věc. A na žádném z břehů při tom nesmí nechat samotného vlka s kozou nebo kozu a zelí...

Řešení z minulého čísla

Dvě loučky

8 sekáčů

Pes a zajíc

75 skoků

Sudoku

Řešení z minulého čísla

Nové zadání

6	1	4	5	3	2	7	9	8
3	8	7	9	4	1	5	2	6
9	5	2	8	6	7	4	1	3
1	7	3	2	5	6	8	4	9
8	2	9	4	1	3	6	7	5
4	6	5	7	8	9	1	3	2
7	4	6	3	9	5	2	8	1
2	9	1	6	7	8	3	5	4
5	3	8	1	2	4	9	6	7

1	8	2			5			
	4			9		2		
	7						6	5
	2	3	1	4				
				6	9	8	4	
5	1						8	
		7		2			1	
			8			4	5	7

LENKA DRATVOVÁ (sexta)

Premiérové tituly hvězda a souhvězdí gymplu získávají:

Valentina a oktáva

Pravidelní čtenáři inTELEktu si určitě vzpomínají, že jsme v dubnovém čísle vyhlásili soutěž o tituly hvězda a souhvězdí gymplu, v níž jsme chtěli ocenit nejúspěšnější jednotlivce a kolektivy našeho gymnázia za právě končící školní rok.

Do soutěže mohl své „favority“ nominovat kdokoli z naší školy. Nakonec se tohoto úkolu ujali jen vyučující, a to ještě ne všichni. Redakci inTELEktu nezbylo než lovit po internetových stránkách výsledky různých sportovních a vědomostních soutěží od stupně okrsku až po celostátní úroveň. Ještě větší bolesti růstu provázely hodnocení, jež bylo svěřeno pouze vyučujícím. Bohužel zdaleka ne všichni vyslyšeli naši prosbu, aby z připravené nominace sestavili podle vlastního názoru pořadí deseti nejlepších studentů a tří kolektivů. Po pravdě řečeno, procento jejich zapojení bylo ještě mnohem nižší než účast občanů v nedávných parlamentních volbách. A tak výsledné pořadí, jež vám předkládáme, je souhrnem sedmi jednotlivých žebříčků (z 19 možných!?).

O prvenství v kategorii hvězda gymplu nebylo žádných pochyb. Premiérový titul získává s velkou převahou Valentina Aulisa z kvarty za své mimořádné úspěchy hned na třech soutěžních frontách. Nutno dodat, že to byly právě její výkony na přelomu zimy a jara, jež nás inspirovaly k vyhlášení této soutěže. Druhé místo patří Jakubu Strouhalovi ze septimy a třetí Petře Fialové z kvinty. V kategorii souhvězdí gymplu si prvenství odnáší třída, která v těchto dnech už na škole není, tedy letošní oktáva.

Pořadí – hvězda gymplu: 1. Valentina Aulisa (kvarta) 60, 2. Jakub Strouhal (septima) 39, 3. Petra Fialová (kvinta) 27, 4. Lina Nguyen (kvinta) 27, 5. Eliška Stravová (septima) 24, 6. Ondřej Mahovský (septima) 19, 7. Jiří Musil (kvarta) 18, 8. Jan Ryšavý (sexta) 14, 9. Karolína Remundová (tercie) 10, 10.-11. Tereza Pavková a Pavel Šuba (oba kvarta) po 9 bodech atd. – **Souhvězdí gymplu:** 1. třída oktáva 15, 2. družstvo šachistů 13, 3. pěvecký sbor 7 bodů atd.

Charakteristika vítězů:

Valentina Aulisa má na svém kontě 1. místo z okresního a 3. místo z krajského kola konverzační soutěže v angličtině, dále skončila druhá v okresním, šestá v krajském a patnáctá v celostátním kole Dějepisné olympiády, navíc vyhrála krajské kolo zeměpisné soutěže Ererebus.

Oktáva si titul vysloužila za velkou aktivitu třídy jako celku i jejich jednotlivců po celou dobu studia v letech 2002 až 2010. Nikdo ze studentů neodešel během studia na jinou školu, byla to v historii gymnázia nejočetnější třída, která došla k maturitě. U maturity nikdo nepropadl. Kolektiv: účast na všech vánočních besídkách, maturitní tablo oceněno 2. místem v JMK a 5. místem v ČR, několik zástupkyň v úspěšném školním týmu florbalistek. Jednotlivci: vedoucí školního sboru v době, kdy neměl učitelské vedení (K. Čermáková), vedoucí dramatického kroužku (P. Gerlingerová), vedoucí kroužku florbalu (J. Jelínková), moderátoři školních akcí (T. Nentvichová a P. Soudek), organizátorky typovacích soutěží (E. Burianová a sestry Kadlecovy). REDAKCE

Na koho se usmálo štěstí

Byla to tentokrát jednoznačná záležitost a obešli jsme se bez losování. Jedním řešitelem, který nám zaslal správné znění tajenek naší květnové křížovky (1. PROSTŘEDNÍ BEČVA, 2. LIBUŠÍN A MAMĚNKA), je DAVID TRAN ze sekundy. Jako odměnu od nás získává zajímavou anglickou knížečku. REDAKCE

Absolventka našeho gymnázia, „matka“ inTELEktu EVA SVOBODOVÁ: Tondu milujem!

S Evou jsme se potkaly (jak jinak než) ve škole. Zprvu jsem se divila, že si mě pamatuje, ale odůvodnění bylo jasné. Jsme malá škola, kde každý každého zná. Eva byla klasicky pozitivně naladěná, naše povídání přerušoval často smích. Objevilo se i nostalgické vzpomínání a u zahradní slavnosti jsme ukáply slzičku obě.

* Vaše třída působila dojmem skvělého kolektivu. Kolik lidí stálo na začátku in-TELEktu?

„ Tak teď přesně to číslo nevím. Druhý rok se totiž přidali další lidi a já si nepamatuju, kolik nás bylo úplně na začátku. Myslím, že to bylo tak čtyři, pět lidí.“

* Fungovalo to tak, že už od začátku semináře jste dělali časopis?

„Seminář z češtiny vlastně vznikl, když my jsme byli v septimě. Museli jsme si vzít čtyři povinné předměty. Jinak bychom si zvolili nematuritní předmět a učit se do něho... no... a tak jsme hledali východisko. Časopis jsme chtěli dělat dřív. Jenže kdyby se měl dělat ve volném čase, za chvíli nás to pustí. Tak jsme zašli za panem učitelem, jestli by mohl vést seminář z češtiny. Původně jsme chtěli dělat i literární rozbory, ale od toho se ustoupilo hned první měsíc a dělal se jen časopis. A první číslo vyšlo hned v září 2005.“

* Kdo vlastně přišel s tím nápadem? Ty?

„Ne, já ne, Sabina Némethová. Pan učitel dělal kdysi dlouhá léta v novinách a šli jsme za ním skrz to, on byl rád. On to teda možná nepřizná, ale byl rád!“ (smích)

* Naplnilo se vaše očekávání? Co se týče třeba zájmu studentů, počtu výtisků...

„Ten první výtisk měl jen čtyři strany. Chtěli jsme vyjít ještě v září, proto to bylo všechno rychle rychle. Vy teď máte dvacet, že? Tak to my jsme neměli. Maximum bylo dvanáct, šestnáct. A co se týče zájmu, prvně jsme udělali nějaký pokusný číslo, zvyšovalo se to a pak to zvýšit nešlo. Spočítali jsme, že InTELEkt si kupovalo 70% studentů a všichni si ho prostě nikdy nekoupí. Takže ke konci jsme se dostali k té stovce výtisků. Hlavně jsme se báli, že my odejdeme a inTELEkt nebude a jsem moc ráda, že tomu tak není.“ (smích)

* Podle čeho se vybíraly rubriky? Ty jsou dodnes v původní sestavě, myslím...

„ Ten první rok byl trochu jiný než ty další. Vznikalo to vlastně s konkrétními lidmi, kteří přišli. Třeba jsme nedělali sudoku, protože tam nebyl nikdo, kdo by to dělal. Nebo jsme nedělali básničky, povídky, nikoho to nebavilo psát.“

* Takže v tom originálu byl rozhovor, křížovka, reportážní články...

„... a kultura tam byla taky. Vtip myslím vycházel až později. Odměnou za křížovku byly většinou anglický letáky a pak kafe s někým z redakce. To se mi moc líbilo. Jednou jsem šla s nějakým primánem. Nevím, jak se jmenoval, ale bylo to zajímavý. Jdeš s někým, koho vůbec neznáš, on měl trému a nevěděl, o čem se má se mnou bavit. Bylo to vtipný.“ (smích)

* Jaký byl tvůj první článek?

„ Já jsem o tom přemýšlela a byl to rozhovor s panem ředitelem hned v tom prvním čísle.“

* Který oddíl byl tvým rájónem?

„ Já jsem měla ráda právě rozhovory. Ono to nebylo moc na přípravu, takový spon-tánní spíš. Ale ty byly právě nejlepší! A samozřejmě reportážní články se zážitka-ma.“

* S kým jsi třeba dělala rozhovor?

„S panem ředitelem, s paní učitelkou Dagmar Novákovou, Helenou Markovou, s tím klukem z ciziny, co tady byl... jak se jmenoval...“

* Jo, Hector! Toho si pamatuju. Mluvili jste anglicky?

„Jo, anglicky. Dělalí jsme to s ním dva. Anglicky a pak jsme to přeložili. Poezii jsem nepsala, sudoku taky ne. Já to pomalu ani nevyuštím, natož to vymyslet! (smích) Ale měla jsem svou speciální funkci. Tiskla jsem inTELEkt. Ráno, pěkně o půl sedmé v ředitelně. Obracela jsem stránky do tiskárny, protože jiný holky to nechápaly. Nechápu, proč to nechápaly, ale nechápaly. A pak přišli skládači a skládali jsme. Párkrát mi pan ředitel uvařil čaj nebo kafe. Jednou měl dobrou náladu, zaklepal na češtinu a že jde na hospitaci. A někdo povídá: Kde máte to kafičko? On zavřel dveře, za chvíli přišel i s podnosem a kafem, mlíčkem, cukrem. Bylo to perfektní!“

* Čteš inTELEkt i dneska? Co říkáš jeho dnešní úrovni?

„Jo, čtu každý měsíc na internetu. Ne že bych si ho četla celý, čtu od určitých lidí, od jiných lidí nečtu, záleží to na typu člověka, jeho projevu a tak. U některých článků se zasměju, říkám si, že bych taky chtěla být ještě tak naivní (smích) Na druhou stranu, když si přečtu naše články, říkám si, to jsem si myslela na gymplu?!“ (smích)

* Co ti přineslo psaní do školního časopisu...? Jestli něco... (smích)

„Dobré vztahy s panem ředitelem (smích). Nevím, bylo to fakt dobrý, taková pohodička prostě. Bylo to jiný. Já si osobně myslím, že škola nemá být jen sedíme v lavicích, učíme se a pak odejme. Chce to jiný styl. A ten v semináři byl. Probrali jsme, co bylo potřeba, pak jsme si doma udělali čas na psaní. A jinak mi to určitě pomohlo ve vyjadřování a samozřejmě v maturitní písemce, které jsem se moc bála, i když spíš kvůli rozsahu, ne obsahu.“

* Teď jsi na vysoké. Můžu se zeptat na jaké?

„Jsem na VŠ a VOŠ. Na pedagogické dělám dějepis a občanku a na té vyšší odborné sociální práce. Já jsem začala studovat jednu, pak mě to bylo líto, šla jsem na druhou a teď dělám obě zároveň.“

* Využíváš tam nějak zkušenosti z psaní?

„Přímo ne, ale tam se pořád píšou seminárky a nějaký práce. Měli jsme jednou předmět, kde jsem o časopise mluvila. Řešily se tam různé alternativní formy učení, dramatická výchova a tak. Měli jsme na výběr témata seminárky a já si vybrala školní časopis. To byl jediný případ, kdy jsem o tom mluvila před třídou.“

* Takže až budeš učitelkou a učit, založíš na škole taky časopis...

(smích) „No to teda nevím. Ono se to nezdá, ale chce to předpoklady u učitele, je to nápor. Málokdo si to troufne dělat, aby to bylo na nějaké úrovni.“

* Měla jsi k psaní vlohy vždycky? Fungoval doma nějaký tajný šuplíček?

„Ne! A šuplíček už vůbec ne! Psaní přišlo až s inTELEktem. Já jsem typ člověka, který to radši řekne než napíše. Spíš mě zajímaly věci okolo tvorby časopisu. Zvlášť když po tolika letech začal opět vycházet.“

* InTELEkt tedy nebyl prvním časopisem na škole? Tím byl Gympláček?

„Ano, prvním byl Gympláček. Byl dělaný trochu jinou formou. V čele byla paní učitelka Marková. Byl to napůl zpravodaj a napůl ta neoficiální část. Prostě jak věci z vedení školy, tak i příspěvky děček. Pak si to vedli studenti sami a pak to skončilo úplně. A myslím po čtyřech letech odmlky vznikl inTELEkt. Rozhodně i Gympláček byl zajímavý časopis. Když se v Židlochovicích natáčely Četnické humoresky, vyšel

rozhovor s herci. Hanou Maciuchovou, panem režisérem a ještě někým.“

* Jaká je tvoje oblíbená knížka nebo spisovatel?

„Mám ráda Deník Anny Frankové, Sofiiinu volbu, tady ten styl. Ale teď čtu hodně literaturu do školy, filozofii, učebnice a tak. Vím, že to zní hrozně, ale tak hrozný to není. Fakt! (smích) Nemám moc ráda fantasy a filmy. Když mám volno...“

* Ano, moje další otázka je, co děláš ve volném čase a co tě baví? (smích)

„Aha (smích). Tak ono moc volna není kvůli škole. Dělám obě prezenčně, takže od rána do večera, pět dní v týdnu ve škole. Někdy je to na padnutí. Pak seminárky... a ve volném čase jsem s kamarády. Drtivá většina mých nejlepších přátel je právě od nás z gymplu. Scházíme se celkem pravidelně, aspoň nás pár, a pak celá třída máme jednou do roka sraz. Minimálně na dva dny zamluvíme chatu, dorazí téměř všichni. Pak jezdíme na výlety s panem učitelem do okolí Brna. Tam je většinou šestnáct lidí a je to v den vysvědčení. Pan učitel rozdává vysvědčení a jede s náma na výlet. Ještě se potkáváme na plesu a na vánoční besídce, pak narozeniny...“

* Vy jste byli vždycky takový pevný kolektiv? Nerozkouskovali jste se?

„My jsme hodně drželi spolu. Jsme jednoduší celek. Až tak na dva lidi, kteří se třeba neúčastní všech akcí, ale jinak... Ne, že bych se se všema skvěle kamarádila, jsou lidi, se kterými se bavíš míň, ale rozhodně kouskování neproběhlo. Vždycky když potkám někoho ze třídy, obejmou ho, dáme si pusy, máme skvělé vztahy, jezdíme spolu na vodu. Naše poslední zvonění divoký západ jsme obřečeli. Snad u dvou, tří lidí z celé třídy jsem nikdy nebyla doma nebo jsem u nich nespala.“

* Provedli jste nějakou lumpárnu?

„Jo. Házeli jsme namazanou stranou chleba na strop a on se tam přilepil a vtom přišla učitelka. Dneska mně to přijde jako blbost, ale tehdy jsem to viděla jako strašnej průsvih. Pak jsme se koulovali ve třídě a museli jsme ji vymalovat. Vždycky jsme se schovali učitelovi. Teď se začínám bát, až to nějaká třída udělá mě! (smích) Zalepovali jsme dveře, zalezli jsme si pod plachtu, která byla na kostře v biologii a baflí jsme na učitele. Dělali jsme různé blbosti. A pan učitel to za nás žehlil (smích). Strašnej doják byl na zahradní slavnosti, kde jsme s panem učitelem tancovali. Pan učitel brečel, my jsme brečeli...“

* Co se ti na gymplu líbilo a co třeba ne? Teď už můžeš kritizovat...(smích)

„Já už jsem byla dost kritická na gymplu! (smích) Hlavně k učitelům, ke způsobu výuky. Nejvíc se mi líbila ta rodinná atmosféra. Dojdu dneska ke školnici a ona mi řekne ahoj, Evi. To se na velké škole nestane. Tam by nikdo ani nevěděl, že jsem tam chodila. Tady všichni ví, odkud jsi, jaká jsi, kdo jsou tvoji rodiče, chodili jsme si postěžovat k panu učiteli do kabinetu. Když měl pan učitel padesát pět, večer před tím jsme upekli dort, další den jsme šli za paní Saňkovou, ona nám půjčila klíče od kabinetu, tam jsme se schovali, zapálili svíčku a pak jsme na něho baflí. A od té doby chodíme pořád.“

* Pošleš sem studovat i svoje děti? A budou mít seminář z češtiny povinně?

(smích) Tak za prvé ještě žádný nemám. Vždycky jsem říkala, že gympl obecně je ta nejhorší škola, že bych to nikomu nedoporučila. Čím dýl jsem pryč, mám větší nostalgii. Všechno bylo super, všichni mě měli rádi, vrátila bych se. Zapomínám ty špatný věci. A k tom semináři... Ať si sami zvolí školu a předmět, který je bude bavit.“ (smích)

Děkuji za rozhovor.

MICHAELA MLEJNKOVÁ (septima)

Od Evy k Evě (Statistika našich rozhovorů)

Ročník 2005/2006 – 1: RNDr Jiří Kubeš, ředitel, vyučující Ma a Ze (autorky S. Némethová, E. Svobodová). **2:** Mgr. Miroslava Nechvílová, učitelka Aj a Fj (N. Fejtová, B. Helmová). **3:** Mgr. Jitka Veithová, pověřená zástupkyně ředitele, učitelka Nj (L. Mücková). **4:** Jan Franěk a Roman Kügel, septimáni, hráči amerického fotbalu (S. Némethová). **5:** Jan Sklenář, absolvent 2002, o cestě po USA (S. Némethová). **6:** Mgr. Hana Stravová, učitelka Ma a Fy (S. Némethová, E. Svobodová). **7:** Mgr. Petr Dvorník, učitel Ze a Bi (E. Svobodová, B. Ustohalová). **8:** Dana Saňková, hospodářka (R. Zetelová, P. Chocholáč). **9:** Mgr. Gabriela Kokešová, učitelka Ma a Fy (N. Fejtová, B. Helmová). **10:** RNDr. Valerie Richterová, učitelka Che (E. Svobodová, B. Ustohalová).

Ročník 2006/2007 – 1: Mgr. Dagmar Nováková, učitelka Aj (E. Fasorová, E. Svobodová). **2:** Michal Malý, absolvent 2005, náruživý potápěč (S. Némethová). **3:** Ing. Karel Vitula, učitel Inf a Tv (E. Svobodová). **4:** Mgr. Helena Marková, učitelka Čj a Ov (E. Fasorová, E. Svobodová). **5:** Mgr. Vlastimil Čech, učitel Čj a Hv (E. Fasorová, T. Komínek). **6:** David Kopeček, absolvent 2002, karatista a hudebník (J. Franěk, J. Prchal). **7:** Héctor Emilio Cabral Beconi, septimán z Paraguaye (E. Svobodová, J. Lukl). **8:** Mgr. Eva Lichková, učitelka Tv a Ma (E. Fasorová, N. Fejtová). **9:** Mgr. Tomáš Dratva, učitel Nj a Dě (E. Fasorová, T. Komínek). **10:** Mgr. Jana Nováková, učitelka Aj a Ov (D. Zbořilová, T. Komínek).

Ročník 2007/2008 – 1: Mgr. Antonín Továrek, učitel Čj a Aj (N. Fejtová). **2:** Mgr. Marek Henc, učitel Ma a Fy (E. Fasorová, N. Fejtová). **3:** Mgr. Danuše Švarzbergerová, učitelka Čj a Dě (V. Michálková, T. Zelenka). **4:** Ing. Ivan Vitula, učitel Che a Náb (D. Dratvová, J. Verbík). **5:** Mgr. Lucie Jarošová (nyní již Pazderská), učitelka Ma a Bi (V. Machová, L. Sklenářová). **6:** -. **7:** Mgr. Anna Grygárková (nyní již Jandová), učitelka Che a Ma (J. Bílek, Z. Zajíc). **8:** Pavla Gerlingerová, sextánka, vedoucí dramatického kroužku (G. Ceeová, J. Verbík). **9:** Kristýna Čermáková, sextánka, vedoucí školního sboru (V. Machová, J. Verbík). **10:** PhDr. Debora Zemenová, učitelka Aj (D. Dratvová, V. Machová).

Ročník 2008/2009 – 1: Radek Klein, sextán, přeborník v armwrestlingu (T. Nentvichová, L. Sklenářová). **2:** Ondřej Král, sextán, přeborník v badmintonu (E. Burianová, V. Machová). **3:** Mgr. MgA. Štěpán Policer, učitel Hv a sbormistr (E. Burianová, K. Čermáková). **4:** David Kostelecký, krajan z Holasic, olympijský vítěz ve střelbě (R. Konečný). **5:** RNDr. Jindřich Hnízdo, učitel Ma a Fy (T. Nentvichová, L. Sklenářová). **6:** -. **7:** Mgr. Karla Jarošová, učitelka Čj a Vv (T. Nentvichová, L. Sklenářová). **8:** Květoslava Mazalová, vrátná (T. Nentvichová, L. Sklenářová). **9:** Markéta Jarošová a Hana Vitulová, přebornice v češtině (P. Soudek). **10:** Zdeněk Kalabis, školník (E. Burianová, K. Čermáková).

Ročník 2009/2010 – 1: Mgr. Vendula Provazníková, učitelka Che (K. Čermáková, T. Nentvichová). **2:** Jakub Strouhal, septimán, vedoucí fotokroužku (M. Mlejnková). **3:** Ladislav Páral, baskytarista kapely Velvet Storm (P. Soudek). **4:** Tereza Nentvichová, oktávánka, autorka článků v celostátním vydání MFD (M. Palička). **5:** David Kopeček, bývalý učitel Tv na GŽ, organizátor festivalu a bubeník (M. Mlejnková). **6:** Valentina Aulisa, kvartánka, přeborkyně v angličtině, dějepisu a zeměpisu (J. Strouhal). **7:** Petra Fialová, septimánka, vedoucí dramatického kroužku (P. Soudek). **8:** Ondřej Mahovský, septimán, autor fotografických výstav, vzor činorodosti (M. Šťastná, M. Žáková). **9:** Mgr. Radmila Poláčková, předsedkyně maturitní komise (M. Šťastná, M. Žáková). **10:** Eva Svobodová, absolventka 2007, spoluzakladatelka inTELEktu (M. Mlejnková).

MICHAELA ŽÁKOVÁ (septima)

Zkoušeli jsme učitele

Jednou se nám v angličtině paní učitelka Zemenová svěřila s nápadem udělat do školního časopisu anketu pro učitele. Měla však obavy, jestli by se tohoto úkolu někdo chopil a jestli by někteří učitelé neprotestovali proti zveřejnění svých odpovědí. Nakonec byl průzkum o všeobecných znalostech učitelů na naší škole proveden, a to za účelem vylepšení zánamek z češtiny. Dali jsme dohromady 10 otázek z různých oborů a postupně „zkoušeli“ každého vyučujícího. Nutno dodat, že občas jsme nakonec trochu napovídali (způsobem: je to číslo menší než pět a větší než tři, ale i tak měli někteří problém...) a že některé otázky nám pomohli vymyslet učitelé.

Otázky – 1. Čj: Co je to anapest? (básnická stopa); **2. Ma:** Co říká Pythagorova věta? (V pravouhlém trojúhelníku je obsah čtverce nad přeponou roven obsahu čtverců nad odvěsnami.); **3. Ov:** Kolik členů má Senát ČR? (81); **4. Dě:** Jakou událostí končí dějiny starověku? (zánikem říše Západořímské); **5. Fy:** Za jaké teploty má voda nejvyšší hustotu? (4 °C); **6. Ch:** Co znamená zkratka TNT? (trinitrotoluen); **7. Bi:** Kolik zubů a jaké má dospělý člověk? (8 řezáků, 4 špičáky, 8 třenových a 12 stoliček); **8. Ze:** Který stát má nejvyšší hustotu zalidnění? (Bangladéš); **9. Hv:** Kde se narodil Bedřich Smetana? (Litomyšl); **10. Vv:** V kterém slohu tvořil Pablo Picasso? (kubismus).

Odpovědi – Dratva: 1. - , 2. V pravouhlém trojúhelníku je součet obsahů čtverců nad odvěsnami roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. 81, 4. zánik Západořímské říše, 5. 4 °C, 6. trinitrotoluen, 7. 8 řezáků, 4 špičáky, 12 stoliček a 4 ostatní, 8. Bangladéš, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Dvorník:** 1. - , 2. něco o úhlech v trojúhelníku, 3. 86, 4. konec Říma, 5. 4 °C, 6. trinitrotoluen, 7. 8 řezáků, 4 špičáky, 8 třenových, 12 stoliček, 8. Bangladéš, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Hnízdo:** 1. - , 2. Součet obsahů čtverců nad odvěsnami je roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. 81, 4. konec Římské říše, 5. 4 °C, 6. trinitrotoluen, 7. 8 řezáků, 4 špičáky, 8 třenových, 12 stoliček, 8. Japonsko, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Jarošová:** 1. - , 2. Součet obsahů čtverců nad odvěsnami je roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. 200, 4. zánik Západořímské říše, 5. 4 °C, 6. - , 7. špičáky, stoličky, řezáky a třenové, 8. Indie, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Kubeš:** 1. - , 2. Součet obsahů čtverců nad odvěsnami je roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. 81, 4. pád Říma, 5. 0 °C, 6. trinitrotoluen, 7. řezáky, špičáky, třenové a stoličky, 8. Bangladéš, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Marková:** 1. - , 2. Součet obsahů čtverců nad odvěsnami je roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. 81, 4. rozpad Západořímské říše, 5. 4 °C, 6. - , 7. celkem 32 - stoličky, řezáky, špičáky, 8. - , 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Nechvilová:** 1. - , 2. Součet obsahů čtverců nad odvěsnami je roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. 60, 4. - , 5. 4 °C, 6. trinitrotoluen, 7. řezáky, špičáky, 8. stoliček, 8. Čína, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **D. Nováková:** 1. - , 2. Součet obsahů čtverců nad odvěsnami je roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. 100, 4. - , 5. 4 °C, 6. - , 7. 4 řezáky, 4 špičáky, stoličky, 8. Bangladéš, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **J. Nováková:** 1. - , 2. $a^2 + b^2 = c^2$, 3. 81, 4. - , 5. 4 °C, 6. trinitrotoluen, 7. špičáky, stoličky, řezáky, 8. něco v Asii, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Pazderská:** 1. - , 2. Součet obsahů čtverců nad odvěsnami je roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. 100, 4. - , 5. pod bodem mrazu, 6. - , 7. 8 řezáků, 4 špičáky, 8 třenových, 12 stoliček, 8. Indie, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Policer:** 1. - , 2. Součet obsahů čtverců nad odvěsnami je roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. 100, 4. pád Západořímské říše, 5. 4 °C, 6. - , 7. 32 - špičáky, řezáky, stoličky, 8. Čína, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Provazníková:** 1. - , 2. Součet obsahů čtverců nad odvěsnami je roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. 81, 4. zánik Římské říše, 5. 4 °C, 6. trinitrotoluen, 7. 8 řezáků, 4 špičáky, 8 třenových, 12 stoliček, 8. Holandsko, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Stravová:** 1. - , 2. V pravouhlém trojúhelníku je součet obsahů čtverců nad odvěsnami

je roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. - , 4. - , 5. 4 °C, 6. trinitrotoluen, 7. 8 řezáků, 4 špičáky, 8 třenových, 12 stoliček, 8. Bangladěš, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Švarzbergerová:** 1. - , 2. Pythagoras byl Řek, 3. - , 4. zánik Západořímské říše, 5. 4 °C, 6. -nitro-, 7. 8 řezáků, 4 špičáky, 8 třenových, 12 stoliček, 8. Japonsko, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Továrek:** 1. básnická stopa, 2. součet obsahů čtverců nad odvěsnami je roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. 81, 4. zánik Západořímské říše, 5. -4 °C, 6. trinitrotoluen, 7. 4 řezáky, 4 špičáky, 16 stoliček, 8. Bangladěš, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Veithová:** 1. - , 2. Součet obsahů čtverců nad odvěsnami je roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. 100, 4. - , 5. 4 °C, 6. - , 7. řezáky, 4 špičáky, třenové, stoličky, 8. Čína/Indie, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Vítula:** 1. - , 2. Součet obsahů čtverců nad odvěsnami je roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. 100, 4. něco s Římem, 5. 4 °C, 6. trinitrotoluen, 7. 8 řezáků, 4 špičáky, 8 třenových, 12 stoliček, 8. Indie, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Zemenová:** 1. rytmická stopa, 2. V pravouhlém trojúhelníku je součet obsahů čtverců nad odvěsnami je roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. 150, 4. rozpadem říše Římské, 5. 4 °C, 6. trinitrotoluen, 7. 8 řezáků, 4 špičáky, 8 třenových, 12 stoliček, 8. Bangladěš, 9. Litomyšl, 10. kubismus; **Žampachová:** 1. - , 2. Součet obsahů čtverců nad odvěsnami je roven obsahu čtverce nad přeponou, 3. 80, 4. - , 5. 4 °C, 6. trinitrotoluen, 7. 8 řezáků, 4 špičáky, 8 třenových, 12 stoliček, 8. Indie, 9. Litomyšl, 10. kubismus.
LENKA CIRHANOVÁ, KRISTÝNA HOCHMANOVÁ, KATEŘINA ŽÁKOVÁ (kvarta)

Přečetli jsme v MF DNES:

Byli jsme dobrý ročník. Tak jako bývá i víno, říká student

ŽIDLOCHOVICE (mav) Letošní maturanty z gymnázia v Židlochovicích by si leckdo mohl splést s čerstvými absolventy pro someliéry. Právě víno je totiž stěžejním motivem jejich tabla. Získali za něj druhé místo v jihomoravské sekci soutěže MF DNES a rajce.net o tablo roku.

„Židlochovice jsou vinařsky proslulá obec. O dobrém víně se říká, že je dobrý ročník, a tak si maturanti dovolili se k němu přirovnat,“ směje se Ondřej Mahovský, který chodí o ročník níž, ale studenti na tablo fotil a celé ho graficky zpracoval.

Láhve, na kterých jsou etikety s originálními fotografiemi, jsou však prázdné. „Nechtěli jsme dát do výlohy plné láhve. Víno by se mohlo zbytečně zkazit,“ popisuje.

Učitelé se kvůli tablu dokonce převlékli do lidových krojů.

* * *

P. S. V celostátní sekci „tablové“ soutěže se naši oktáváni umístili na páté příčce!

REDAKCE

Dopis ze Základní školy Židlochovice:

Poděkování Tereze Mezenské

Vážený pane řediteli,

je mi velkým potěšením Vám oznámit, že grafické návrhy na nový vzhled budovy Základní školy Židlochovice, které zpracovávali v loňském roce žáci Vašeho gymnázia, byly na velmi vysoké úrovni. Návrh studentky Terezy Mezenské nás zaujal natolik, že jsme se rozhodli jej realizovat.

Vyjádřete prosím Tereze moje poděkování a současně gratulaci k úspěšně složené maturitní zkoušce. Věřím, že svoje výtvarné nadání uplatní i v přípravě na budoucí povolání.

S pozdravem

Ing. Jana Králová, ředitelka školy

Nepíšeme do šuplíku (*Z vlastní literární tvorby*)

Někomu stačí opravdu málo. Třeba jen letmý dotek nebo zanedbatelný polibek. Někdo zase potřebuje intenzivnější dráždění smyslů. Například rozteklou čokoládu nebo divokou vůni čerstvých květů. Ať už patříte do kterékoli z těchto skupin, máte jistě svůj vlastní zaručený recept, jak na sebe nechat působit inspiraci. Jak se ponořit do svých nejniternějších pocitů a nechat je skrze psaní, malování, hudbu nebo tancování vyplout na povrch.

Chvilé, kdy vnímám jen tep svého srdce, přehlížím stres nebo vypínám, abych si plně vychutnal sílu okamžiku, patří mezi mé nejoblíbenější. Jednou možná vyzkouším, jaké to asi je, když vyjdete na ulice se špunty v uších. Nebo s páskou přes oči. Prostě zažít svět trochu jinak. Vymýšlet si příběhy o zbabělých princích, létajících rybách, autech, která ještě nikdo nenaučil jezdit, a princeznách, které posnávají sedmihlavé draky...

Rád bych vám všem popřál co nejkrásnější prožití prázdninových dnů. Snad se aspoň na chvíli stanou vaší inspirací.

A když už jsme u toho, co kdybyste své zážitky převedli do psané formy a potom se s nimi pochlubili tak, že nám je zašlete na adresu intelekt@seznam.cz. Stejně jako to udělal bývalý student našeho gymnázia Petr Chochooláč, který za svůj příspěvek získává výtisk Intelaktu zdarma.

Múza

*Sedím nad papírem a inspiraci hledám,
nejsem vyčerpán, tak snadno já se nedám.*

*Múza má tančí z dálky krokem ladným,
nejsem si jist, zda mě to nechá chladným.*

*Jen letmý úsměv múzu vítá,
stále tam, kde ona chce, si lítá.*

*Políbí mne a přijde letmé objetí,
už si odpouštíme všechna dojetí.*

*Tak líbej mě dál, múzo má líbezná,
blíží se chvíle, kterou každý zná.*

*Linky v sešitě jako mořské řasy,
múza má krásná rozpouští si vlasy.*

*Vzpomínám na jara, vzpomínám na léta,
halena jak pírkó po větru odlétá.*

*Když sukně padá a báseň vrcholí,
já píšu, píšu, co papír dovolí.*

*Nakonec je po všem a pero mi z ruky padá,
tak díky, díky ti, múzo, že stále máš mě ráda.*

PETR CHOCHOLÁČ (*absolvent 2007*)

Ten, který viděl přicházet tmou

*Stojím na mostě.
Nad řekou.*

*Do vody prší voda
a zmoklí ptáci.*

Umírají na hladině.

*Padají jako kroupy,
aby už nikdy neviděli
přicházet tmou.*

Chodím po městě.

Na chodníku.

*Na zemi leží beton
a moje sny.*

Umírají na asfaltu.

*Zhasínají jako semafor,
aby už nikdy neviděly
přicházet tmou.*

Hledím na nebe.

Pod nebem.

*Tělo leží na těle
a nic víc.*

Umíráme pod hvězdami.

*Bledneme jako temnota,
která zrovna uviděla
přicházet den.*

JAKUB STROUHAL (*septima*)

Leť, myšlenko, na zlatých křídlech...

Nedávno jsme v krátké době podruhé s panem profesorem Policerem a naší skupinkou z několika tříd zhlédli operu Giuseppe Verdiho; po Aidě to tentokrát byl Nabucco. A měli jsme opravdu štěstí, protože poprvé se v roli Abigail objevila Csilla Boross, maďarská operní pěvkyně, která získala cenu Thálie 2009 za roli v opeře Madame Butterfly.

Příběh se odehrává v Jeruzalémě a Babylonu. Děj opery je odvozen od biblického příběhu o zajetí Židů. Nabucco, král babylonský, vede válku s Izraelem. Jeho dcera Fenena je zajata, ale Ismael ji osvobodí, a proto je označen za zrádce. Nabucco nechává zbourat a vyplenit Šalamounův chrám. Abigail, dcera otrokyně a krále Nabucca, je rozhodnuta pro trůn zabít Fenenu i svého otce. Babyloňané jsou na její straně. Židé jsou odvečeni do Babylonu. Abigail oklame Nabucca, který se prohlásil za boha a uhodil do něj blesk, aby podepsal rozsudek smrti nad Fenenu, jeho potom nechává zatknout. Nabuccovi se ale podaří z vězení utéct a zachránit Fenenu před popravou. Nabucco se obrací na židovskou víru a Abigail páchá sebevraždu.

Mně se nejvíce líbila hudba, jak už to u oper většinou bývá. Nádherně zpracované sborové skladby, ale i árie. Stejně jako i u Aidy mě uchvátil počet sboristů. Orchester hrál úžasně a sólisté krásně zpívali. Nejvíce se mi líbil Avez Abdullayev, který představoval Nabucca. Ale já tak nějak v největším koutku duše čekala na tu melodii, kterou zná každý třeba jen z televizní reklamy. Zazněly verše: *Va pensiero, sull'ali dorate...* (Leť, myšlenko, na zlatých křídlech...) a já měla slzy na krajíčku, a možná bych i brečela, kdyby vedle mě neseděl pan profesor Policer.

Kdo z vás operu Nabucco nebo vůbec operu neviděl, neváhejte. Zajděte třeba na nějaké dílo od Verdiho či Mozarta, je jedno, na co máte zrovna chuť. I když nejste zrovna milovníci opery, dejte jí šanci. Příští sezonu se připravují premiéry oper od Leoše Janáčka, Wolfganga Amadea Mozarta či Josepha Haydna. Pokud nechcete zrovna operu, je jí velice podobná opereta. Liší se hlavně tím, že opereta je vtipná, veselá a lehčí na poslech.

PETRA FIALOVÁ (kvinta)

Poznali jsme Clavius

Je středa 23. května, krásný slunný den, právě skončila pátá vyučovací hodina. My, kvartáni a kvartánky, čekáme u školy na pana učitele Dratvu. Asi po pěti minutách pan učitel přichází a vyrazíme na „dlouhou“ cestu do městské knihovny. U vchodu už nás vítá paní knihovnice Bohumila Pavková. Vcházíme do první místnosti, kde si odkládáme batohy, poté vstupujeme do hlavní místnosti. Už ve dveřích cítím vůni knih, napravo od dveří vidím nachystané židle a za nimi to, co nesmí chybět v žádné knihovně: regály s knihami. Sedám si do zadní řady. Zatímco si ostatní hledají místo, rozhlížím se po zbytku místnosti. Naproti mně stojí promítací plátno. Všichni se už usadili a začali se bavit, a proto musí zakročít pan učitel se slovy: „Drž už hubu Marcelo!“. Má to dobrý výsledek, protože se všichni utiší. Nyní se už konečně představuje paní knihovnice a všech se nás ptá, jaké čteme knížky. Většina z kluků „nečekaně“ žádné knížky nečte, a proto si vymýšlíme. Paní Pavková si znovu bere slovo, vykládá nám o novém knihovnickém systému Clavius a svou řeč doprovází promítáním na tabuli. Poté nám popisuje všechny jeho funkce a ptá se, zda někdo chce tímto způsobem vyhledat nějakou knihu. K velkému „překvapení“ nikdo z nás nechce, takže se s námi loučí a vyprovází nás ven.

TOMÁŠ BROSKVA (kvarta)

VLTAVA TOUR 2010 aneb pohoda

V letošním roce byla s vyražením na vodácký kurz na řadě naše třída. Někteří z nás se těšili už od loňska, kdy jsme se vrátili ze svého úplně posledního školního výletu, jiní se těšili už dříve a mnozí snad už od primy. „Na vodu“ nás nakonec vyjelo patnáct. Proč tak málo? Jednoduché počty. Naše třída je jen šestadvacetičlenná, pak taky dlouhodobé zdravotní problémy, navíc těsně před odjezdem angíny... Těch patnáct, co se i se třemi učiteli vydalo, však vůbec nebylo ve svých očekáváních zklamáno.

Hodně jsme se obávali počasí, které se nakonec ale vydařilo znamenitě. Déšť nás stihl jen jedinkrát a po celý zbytek plavby jsme se pěkně opalovali a připékali. Musím přiznat, že kdyby nám vodácký kurz celý propršel, sjíždění řeky by mi jako úžasný zážitek nepřipadalo. Dokonce překlopení se s lodí pro nás letos nemuselo být nijak přehnaně strastiplné a patnáctistupňová řeka byla v horkém dni příjemným osvěžením. To však neznamená, že každý toužil vyklopit se na nejbližším jezu a že se nikdo divokých peřejí pod jezem neobával. Vytvořili jsme celkem devět posádek plastových kanoí, z nichž jeden rekord obdržela ta, která se nepřeklopila ani jednou, a rekordmanem v opačném směru se stala posádka, která skončila ve vodě asi třikrát každý den. Není se čemu divit, neboť většina z nás sjížděla řeku úplně poprvé. Mně osobně se stejně jako dalším našim pěti lodím stal osudným proslulý jez Jelení lávka, kde se vyklopili skoro všichni, a před těmi, kteří ne, smekám kšiltovku, která mi právě na tomto místě uplavala.

Po cestě jsme si mohli vychutnat pohled na stromy sklánějící se nad řeku, zelené rákosí kolem, kachny s maličkými káčátky, barevné vázky sedající na lodě, třpytící se vodu a také na starobylé uličky Českého Krumlova, staré kláštery v malých vesnicích a vodácká občerstvení... V těch jsme si ovšem nevychutnávali jen pohled. Neminuly nás ani dopravní kolony na řece, když pár desítek lodí čekalo před jezy, aby je postupně mohlo sjet. Plno bylo i v kempech. Většina škol, které pořádají vodácké kurzy, totiž posílá své studenty právě na Vltavu. Nikdy ale našťastí nebylo plno natolik, aby nám to vadilo.

Čas, který jsme netrávili na řece, jsme využili ke krátkým prohlídkám blízkých měst, Rožmberka, Krumlova či Vyššího Brodu, a k návštěvám místních restaurací s výbornými večeřemi. Odpoledne jsme si také užívali pohody při hraní karet, kostek a dalších her, v extrémně parném dni při koupání ve Vltavě. Kvůli předchozím deštům byla její hladina zvýšená o pár desítek centimetrů, proud byl docela silný, tím větším zážitkem bylo plavání a také při pádlování jsme se moc nenadřeli. Jeden večer jsme strávili u táboráku, sice bez špekáčků a kytary, ale zato s paštiko-salámo-hermelínovou mňamkou, která klukům dala zapomenout na špekáčkovou újmu, a se sezením na lodních barelech, což pro mě krásnou kytarovou atmosféru dokázalo nahradit.

Jedinou chvílí, ve které jsme si říkali, už aby toto skončilo, byla jízda vlakem. Nic jiného, ani plavba, ani stavění stanů každý den, ba ani ranní vstávání nebylo tak úmorné. Vlastně to byla jediná chvíle, kterou si většina z nás moc nevychnutávala. Cesta z Brna do Vyššího Brodu se odehrávala v opravdu přečpaných vlcích se zpožděním, přičemž jsme museli několikrát přestupovat kvůli výluce. Ale nakonec jsme byli rádi, že jsme se do vlaků dokázali nacpat a dojeli jsme na místo. Před zpáteční cestou jsme po této zkušenosti trochu taktizovali a rozhodli jsme se o dvě hodinky si přivstat a jet dřívějším vlakem, do kterého se nebudou chtít dostat současně s námi i ostatní školy ubytované v kempu. Vyplatilo se nám to, i když cesta byla stejně úmorná kvůli neuvěřitelnému vedru.

Tyto dva zážitky však nemůžou přebít náš celkový dojem, který je: To byla taková pohoda. Několikrát jsem v pondělí po návratu do školy slyšela svoje spolužáky říkat, že by klidně jeli už příští týden zas. Doufám, že kladný dojem z celé akce mají i naši tělocvikáři Hana Žampachová, Tomáš Dratva a Karel Vitula, se kterými „vodá“ byla fakt v pohodě.

MAGDALENA ŠŤASTNÁ (septima)

Americké obrázky:

1. Cesta přes velkou louži

A je to tady. Půl páté ráno, troubení auta před domem. Jízda do Vídně. Na letišti. Tyhle okamžiky byly obzvláště důležité, protože nám jimi začala cesta do USA, do světa velkých budov, spousty lidí, fast foodů a obchodních center bez kultury, jak jsme se zprvu domnívali. Vše se však ukázalo v jiném světle.

Cesta do Vídně uběhla velmi rychle, protože jsme přemýšleli, zda máme všechno. Sbalit se bylo hodně těžké, jelikož bylo povoleno jedno zavazadlo do dvaceti pěti kilo a malé příruční zavazadlo, takže to znamenalo sbalit se tak, abychom oba měli všechno do každého počasí na skoro celý měsíc a aby to vešlo do kufru.

Možná vás zajímá, jak jsme se k této cestě vůbec dostali. „Všechno to začalo přesně před deseti lety, kdy se jeden pán z Brna spojil s mým dědem a řekl mi, že ho hledá jeho sestřenice ze Spojených států amerických a že by rádi přijeli na návštěvu. Slovo dalo slovo a MaryBeth s Tonyem (naši hostitelé) seděli u mých prarodičů na verandě a popíjeli víno. Bylo mi tenkrát osm let, takže jsem si s nimi moc nepopovídal, ale zato jsem jim zazpíval písničku One little Indian , two little Indians... Od té doby jsem jim musel psát na každé Vánoce malé přání. V jedné odpovědi na moje přání mi napsali, jestli bych nechtěl přijet. Nějak jsem pozvání nevnímal, ale až napsali podruhé, v březnu 2010, chytl jsem se toho,“ vysvětluje Ondra a upřesňuje příbuzenství svého děda a Američanky MaryBeth, o níž vám později také povím. Rodinný vztah mezi nimi je však natolik složitý, že se mi z něj protočily panenky, a proto vás tím nebudu zatěžovat.

Vrátím se ale k cestě. Při příjezdu do Vídně jsme byli trochu zmatení, zprvu jsme nevěděli, kam máme jít. I domluvit se bylo docela obtížné. Po několikátém orosení čela se nám ale podařilo dát odbavit zavazadla a úspěšně se dostat do bezcelního prostoru.

Ve Vídni na letišti jsme měli tři hodiny volného času, takže jsme si ho mohli celé projít a zjistit, že všechny věci v malých obchůdkách nejsou nic pro nás. Ne že by se nám nic nelíbilo, sumy však byly závratné, a tak jsme zůstali u čtení, u kafe a u pozorování lidí – spousty a spousty postarších mužů v oblecích, s kravatami a s malými černými kufříky. Až jsme se báli, zda jsme tu na správném místě a ve správný čas.

Dvě a půl hodiny uběhly a my se začali chystat ke kontrole před vstupem do letadla. Žaludek se sevřel a tělem projel mráz. Začali jsme se trochu bát. Ani nevím proč. Odbavování bylo hodně děsivé, protože ti, co nám kontrolovali příruční zavazadla a nás samotné, se tvářili velmi vážně a podezíravě. Museli jsme do jednotlivých umělohmotných vaniček odložit mobil a peníze, do druhé bundu, do další zase batoh, ve kterém nesmělo být žádné pití, krémy apod., které by měly víc jak 50 ml.

V Paříži jsme přistáli za dvě hodiny, a to na letišti Charlese de Gaulla. Obrovské letiště. Sotva jsme vystoupili, já měla jediný cíl – záchod. Bylo to tak naléhavé, že jsem nehleděla, kde je Ondra, a utíkala jsem pořád dál a dál, až jsem se dostala za automatické dveře, přes které se už nedalo vrátit. Záchody jsme našla a myslela jsem, že teď už bude vše v pořádku. Když jsem z nich ale vyšla, Ondra nikde. Ani nemohl být tam, kde jsem byla já, protože jsem utíkala dost rychle. Navíc si ještě u letušek zjišťoval, zda si někde musíme vyzvednout zavazadla, když přestupujeme, takže ho to ještě víc zpozdílo a ani nevěděl, kam běžím.

Začala jsem panikařit. Snažila jsem se dostat zpátky, takže jsem počkala, až někdo půjde z druhé strany, a jak se dveře otevřely, zkoušela jsem se procpat zpátky. Kvůli tomu jsem si vysloužila nadávky od jedné Francouzky, jestli jsem normální. Začala jsem pobíhat sem a tam. Mobilem jsem se dovolat nemohla, protože na něm nebyl kredit, a tak poslední šance byla poprosit o pomoc. Proto jsem zastavila hned prvního člena ochranky. Byl to černoch, Francouz, který se mi ochotně snažil pomoci, ale oznámil mi, že za ty dveře už se nedostanu. Tak jsme se spolu snažili najít nějaké řešení, jenomže žádné nebylo, protože jsem u sebe neměla ani pas, ani letenku, takže jsem nevěděla, odkud poletíme do Bostonu.

Po mém dvacetiminutovém zmateném běhání sem a tam se Ondrovi podařilo dovolat na můj mobil. Popsala jsme, kde stojím, a z toho místa už jsem se nehnula. S pánem z ochranky jsem si zatím popovídala o rozdělení Československa, protože většina si stále ještě myslí, že je to jeden stát. Ondra mezitím dorazil, klepaje si na čelo. Dostali jsme ještě instrukce ohledně zavazadel, o která jsme se naštěstí nemuseli starat, a chvátali jsme k terminálu, z něhož letělo letadlo do Bostonu. Byla to skvělá lekce francouzštiny, kterou už nikdy nechci zažít v téhle situaci. Nastal však čas, kdy jsme se museli začít připravovat na angličtinu.

Do Bostonu jsme letěli deset hodin. V letadle jsme dostali oběd, který zahrnoval kávu, džus, vodu, lasagne, rohlík s máslem a se sýrem, bábovku, jogurt a actimel, i pozdější svačinu. Během letu jsme se už psychicky připravovali na přísnou kontrolu v Americe.

Do Bostonu jsme přiletěli v devět hodin večer našeho času, tzn. ve tři hodiny odpoledne jejich času. Časový posun byl pro nás náročný, neboť jsme pak museli vydržet až do večera, abychom se co nejdříve nastavili na nový čas.

Abych ale nepředbíhala. Když jsme vystoupili v Bostonu, seběhlo se všechno tak rychle, že jsme si ani neuvědomili, že jsme konečně přeletěli Atlantik a jsme v USA. Z letiště jsme se však dostali až za tři hodiny, protože všechny přísně kontrolovali. Vypptávali se nás, kam jedeme, proč tam jedeme, na jak dlouho jedeme, jaká máme víza, zda máme u sebe hotovost a kartu, jestli vezeme nějaké jídlo atd. U takového výslechu se člověk, pravda, trochu zapotí. Všechno však dopadlo dobře, pustili nás bez problémů a život v Americe mohl začít. Kufry jsme našli také v pořádku, a jakmile jsme uviděli velkou dřevěnou cedulku u východu z letiště, na které bylo výrazně napsáno „MAHOVSKY“, bylo už všechno za námi a my mohli začít nasávat americkou atmosféru.

TEREZA NENTVICOVÁ (absolventka 2010)

Foto: ONDŘEJ MAHOVSKÝ (septima)

Kvarta na výletě

Sraz byl ráno na hlavním nádraží v Brně. Hlouček spolužáků, v kterém jsem byl i já, mířil na místo, kde jsme se měli sejít, s menším zpožděním. Nikomu to však nevadilo a někteří se i schválně courali. Avšak naše zpoždění nebylo tak velké, abychom nestihli vlak. Když dojel, každý si hleděl toho, aby si našel nějaké to prázdné kupé pro sebe, ale byli jsme na školním výletě, a proto jsme museli všichni do jednoho vagonu, zrovna do toho, kde bylo nejvíce plno. Avšak naše třída kvarta si umí poradit tak, že po našem příchodu nebyla vidět ulička. Když chtěl někdo projít, musel absolvovat hotovou překážkovou dráhu a někdy i skok vysoký.

Všechno se naštěstí uklidnilo, když se vlak rozjel. Děvčata vytasila kytaru a noty a začalo se zpívat. Když jsme po dvojím přesezení vystoupili v Rovensku pod Troskami z vlaku a nasadili si na záda těžké krosny plné jídla, paní učitelka nám řekla: „Tak a teď asi kilometr po svých.“ Všichni jsme v tu chvíli nasadili kyselý obličej, jestli to jako myslí vážně. Bohužel to nebyl vtip a my jsme museli šlapat. Po deseti minutách a pár kapkách potu jsme konečně viděli ceduli s nápisem: Rekreační středisko Palda. Po příchodu do střediska se všem klukům rozzářily oči. Jééé, houpačky! Já jsem se k nim rozběhl jako první, avšak paní učitelka mě zastavila: „Míšo, až se zabydlíme.“ Se slzami v očích jsem se otočil a uposlechl rozkaz. Nebyl jsem ale jediný hoch, který běžel k houpačkám. Jako první se k nim dostali Lukáš Koupil a spolužák s iniciálami M. B., který chce z určitých důvodů zůstat v anonymitě. Zařízení však asi nebylo stavěno na takovou váhu a začalo vrzat a křupat. V tom slyšíme, jak M. B. volá: „Lukine, ono to křu...“ Nestačil ani doříct, co měl na srdci, a seděl na zemi. Celá třída seděla na zemi také, ale smíchy. Oba rychlí houpačiči se museli jít omluvit paní správce a ta jim řekla, že si to zaplatí, a kolik, to že jim řekne zítra, až přijede pan inženýr.

Po tomto menším incidentu jsme dostali klíčky od chatek a šli se ubytovat. Následoval volný program až do večere. Na večeri byl guláš z těžko identifikovatelných surovin, ale zvláštní bylo, že se dal jíst. Po večeri jsme měli čas na hygienu a poté nám učitelky naservírovaly večerní program ve společenské místnosti. Měli jsme si sedat na židličky označené písmeny A až D jako odpovědi na otázky, které nám pokládaly. Naše družstvo si sedalo pokaždé na židličku A; doufali jsme, že to alespoň jednou bude dobře. A přece jsme na posledním místě nebyli. Po večerním programu se šlo už do chatek. Všichni byli unaveni a chatky ztichly pozoruhodně hned po večerce.

Druhý den ráno jsme vstávali brzy, abychom se stihli nasnídat a vyrazit na 17kilometrovou túru. První zastávka byla v Rovensku, kde jsme se podívali na zvony, které jsou srdcem nahoru. Potom jsme šli na vlak, který nás měl zavést do Hruboskal-ska. Naše první zastávka byla u Antonínova pramene, kde jsme si každý vzpomněli na našeho učitele Továrka. Čas nás ale tlačil a my jsme se museli vydat dále na hrad Valdštejn. Byl z něj krásný pohled do okolí. Bohužel naše cesty zde nekončily, museli jsme pokračovat. Museli jsme dojít až na Hrubou skálu. Cestou jsme se však zastavili v Arboretu Bukovina a u Adamova lože, kde se natáčela pohádka o princovi Bajajovi. Na Hrubé skále jsme si dali hodinovou pauzu, protože už všem bolely nohy. Všichni se seběhli k jednomu bufetu, ve kterém naše třída udělala pořádnou tržbu. Všichni se najedli a s plnými žaludky jsme se vydali na nádraží. Zde jsme měli hodně času na odpočinek, protože vlak, kterým jsme chtěli jet, nepřišel. Na večeri jsme to ale stihli. A po večeri následoval jako včera program ve společenské místnosti. Nejdříve jsme si zopakovali angličtinu a potom hráli hru na blázny, která k naší třídě opravdu pasuje. Program byl ale kratší, protože většina z nás už na jeho začátku usínala. Poslední opozdílci si šli čistit zuby a všechny naše chatky se pomalu ukládaly k zaslouženému spánku.

Poslední den ráno už panovala smutná nálada, která souvisela s koncem našeho výletu. Po snídani si všichni měli sbalit věci a uklidit v chatkách. Jenom naši dva rozbíječi houpaček měli ještě pohovor s paní vedoucí, která jim následně provětrala peněženky. Jejich jediný argument, že na houpačce nebyla cedulka s věkovým omezením, neobstál. O pár korun lehčí se vraceli do chatky si zabalit. Všechno šlo zatím dobře až do doby, kdy se měly chatky zamknout. Naši chatku nebylo čím. Naštěstí stál klíček jen 50 Kč... Útrata za ztracené nebo rozbité věci skoro převyšovala útratu celé třídy za jídlo.

Po dalším omlouvání a placení paní vedoucí jsme se mohli vydat konečně na cestu na nádraží, odkud jsme jeli do Rumcajsova města Jičina. Podívali jsme se do Rumcajsova muzea a na městskou bránu. Poté jsme dostali rozhod a všichni chlapci zamířili do nejbližší pizzerie. Po pořádném obědě nám už nic nebránilo nasednout na vlak a rozloučit se s krásným Jičinem, posledním místem, které jsme na výletě navštívili. Cesta zpět byla krátká, protože každý dospával, co včera zameškal. Po příjezdu do Brna jsme se rozloučili s učitelkami, poděkovali jim za pěkný výlet a odporučeli se na vlak domů.

MICHAEL BÖHM (kvarta)

Zamyšlení nad Facebookem

Je to nejznámější sociální síť na světě. Myslím, že jej všichni velmi dobře znáte, a doufám, že informace, které jsem pro vás nasbíral, vás alespoň trochu zaujmou. Facebook je globální internetová sociální síť. Každý uživatel zde má založen svůj vlastní profil, a to pod svým jménem nebo pod jménem vymyšleným. Uživatelé si zde mohou přidávat přátele a posílat jim zprávy, aktualizovat své osobní profily, informovat přátele o svých aktivitách. Dále se mohou připojovat k různým skupinám.

Zakladatelem Facebooku je Mark Zuckerberg a jeho kolegové. Byli studenty na Harvardské univerzitě a Facebook nejprve sloužil jen harvardským studentům, aby se mohli lépe poznávat. Dále byla síť rozšířena do Bostonu, později se rozšířila dál. Od 11. srpna 2006 se k síti může připojit kdokoli starší 13 let. Facebook má v současné době více než 400 milionů aktivních uživatelů po celém světě a je přeložen do 65 jazyků. Postupem času se Facebook setkal s velkým množstvím kritik a v několika zemích byl dokonce zakázán (Sýrie, Čína a Írán). Dále byl zakázán na mnoha pracovištích, hlavně kvůli tomu, že na něm spousta pracovníků ztrácela čas a odvraceli pozornost od své práce. Často diskutovaným problémem byla také otázka ochrany osobních údajů. V lednu 2009 webové stránky Compete.com uvedly Facebook jako nejpoužívanější sociální síť na celém světě, za ním následuje MySpace.

A nyní bez čísel a trošku jinak. Jak je možné, že je Facebook tolik uznávaný ve světě? Je to snadné: lidé preferují spíše komunikaci s objektem své touhy anebo se snaží o svůj objekt něco zjistit. Nejde jen o koníčky či záliby, ale jde také o to, zda dotyčný nebo dotyčná nejsou hloupí a dá se s nimi povídat, takže v tomto případě Facebook slouží spíše jako seznamka různého druhu a různého typu.

Z jiného úhlu pohledu se dá tato internetová stránka nazvat jako drbací spolek paní Kropáčkové, protože to co se tam nejčastěji probírá, jsou právě drby a všechno, co se kolem takového správného drbu točí.

A poslední a nepopíratelně nejlepší vlastností Facebooku je jeho informační kapacita. Pokud nevíte, co by, nenajdete to v Obi, ale na Facebooku. Jsou tu naprosto veškeré informace (nebo se tu dají sehnat), co člověk potřebuje. Od termínů zkoušek přes pozvánky na koncerty až po reklamy na nejrůznější oblečení nábytek, obuv a vůbec na všechno.

Informace pod čarou (Pozor! Facebook je vysoce návykový!)

DAVID SOUDEK (sexta)

I nám se bude stýskat

Dne 30. června 2010 nás opustí pan profesor Štěpán Policer, proto pojďme zavzpomínat, co všechno se tu během jeho působení změnilo.

Nejprve bych ráda zmínila školní sbor. Z rozpadlého a rozhádaného spolku vytvořil skvělé hudební těleso, které se nemá za co stydět. Po každém vystoupení před veřejností měli sboristé nejen dobrý pocit, ale také sklidili četné pochvaly. Navíc se minulý rok sbor umístil na 2. místě a letos dokonce vyhrál soutěž Brněnské kolo.

Pan učitel nezůstal pouze u vedení sboru, ale také po náhlém úrazu jednoho z herců našeho dramatického kroužku přijal jeho roli. Musím říct, že ji zvládl na výbornou.

Dva naše studenty dovedl k úspěšnému složení maturitní zkoušky z hudební výchovy a jeden z nich se dokonce dostal na Janáčkovu akademii múzických umění v Brně.

Panu profesorovi se po nás bude stýskat a to hlavně po maturantech a jeho tzv. spolukabineťácích.

PETRA FIALOVÁ (kvinta)

Přijďte se pobavit!

30. 6. Film k ukončení školního roku: Alvin a Chipmunkové II. (dospělí 75 Kč, děti 20 Kč), Letní kino Židlochovice

3. 7. Prokletý ostrov, začátek ve 21:30 h.(vstup 75 Kč)

10.-12. 7. Tradiční Markétské hody Měnin

17.-18. 7. Hody Pohořelice

23.-25. 7. Hody Nosislav

24. 7. Mamas & Papas český film, začátek ve 21:30 h., drama

24. 7. Hody Cvrčovice

31. 7. Sex ve městě II., začátek ve 21:30 h., Film USA, komedie

7.-8. 8. Hody Žabčice

7.-8. 8. Vavřínecké hody Vojkovice - průvod stárků

14.-16. 8. Hody Vranovice

14.-16. 8. Hody Blučina

20. 8. Cimbálová muzika na stavění máje, Hrušovany u Brna

21. 8. Protektor, zač. ve 20:30 h, český romantický film, (vstup 75 Kč)

21.-22. 8. Bartolomějské hody Medlov

21.- 22. 8. Tradiční hody v Hrušovanech u Brna

22. 8. Tradiční Ledecké hody

27.-28. 8. Praděda fest, Hustopeče u Brna, vstupenky lze zakoupit do konce června za 350 Kč

28.-29. 8. Augustýnské hody Syrovice

29. 8. Rozloučení s prázdninami - Rodinný den, Hrušovany u Brna

MICHAELA ŽÁKOVÁ (septima)

---

inTELEkt. Časopis studentů Gymnázia Židlochovice, Tyršova 400. Vychází měsíčně. Grafická příprava: Aleš Felner. Jazyková úprava textu: Antonín Továrek. Cena 5 Kč.